

ÖZLEM

Hava sıcaktı, meydan kalabalıktı. Yoluma devam ederken bir anda gözüm ona takıldı. Sarı elbisesi rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Kalabalığın içinde bir an göz göze geldik.

Yanına gittim, hafifçe gülümseyerek, "Merhaba," dedim.

O da gülümsedi. "Merhaba," diye karşılık verdi.

Bir an ikimiz de sustuk, ama garip bir şekilde bu sessizlik rahatsız edici değildi. Sonra, hiç düşünmeden sordum: "Bilmiyorum ama... Daha önce tanışmış olabilir miyiz?"

Gözleri hafifçe parladı ve "belki de şimdi tanışıyoruzdur," dedin.

Ve işte, her şey böyle başladı.

Dağ kapı Meydanı'nda seni ilk gördüğüm günü unutamıyorum. O sarı elbisenle, gözlerindeki parıltıyla güneş gibi ışık saçıyordun. Kalabalığın içinde bir anda gözlerimiz karşılaştığında, sanki dünya durdu. O an, hiç tanımadığım birinin bana bu kadar yakın hissedebilmesi ihtimali bile beni şaşırtmıştı. Aşk, belki de ilk görüşte böyle bir şeydi. Hiç beklemediğim bir anda, seni tanımadan seni tüm benliğimle hissediyordum. O an, sanki tüm evren bize ait olmuştu. O kadar gerçekti ki, kalbim her zamankinden hızlı atıyordu.

Yarısı dolu bir çay bardağı, yanındaki açık kalmış defterle masanın üzerinde duruyordu. Defterin sayfalarında dağınık cümleler vardı; bazıları yarım kalmış, bazıları ise aceleyle yazılmıştı. "Sen gittin" diye mırıldandım, gözlerim son yazdığım cümlede takılı kaldı.

Eskiden birlikte güldüğümüz günler aklıma geldi. O günler... İzmir'de okuma hayalleri kurduğumuz, Keçi Burcu'nda kahve içtiğimiz, Dağ kapı Meydanı'nda rüzgârın savurduğu saçlarını izlediğim günler. O anlarda dünya durur, yalnızca sen ve ben var olurduk. Ama şimdi o günler yalnızca bir hatıra... Ben hâlâ buradayım, seni bekliyorum, ama sen yoksun.

Dışarıdan gelen hafif bir rüzgârın sesiyle irkildim. Perdeler dalgalandı. Son birkaç aydır bu anlarda hep aynı şey oluyordu: Sanki bir şey geçmişe dönüp bakmamı söylüyordu. Ama bakmak istemiyordum. Anılar yalnızca özlemi büyütüyordu. Geçmişin güzel hatıraları, şimdi ağır bir yük gibi içimi sıkıştırıyordu.

Keçi Burcu'nda oturduğumuz günü hatırlıyorum. Gözlerin gözlerime değdiğinde içimi tarifsiz bir sıcaklık kaplamıştı. Kahvemizin köpüğünden fal bakıp kahkahalar atmıştık. O anın hiç bitmesini istememiştim. Ama bitti... Her güzel şey gibi. O gülüşün, o kahkahaların şimdi kulaklarımda yankı yapıyor, sen yoksun.

Ama şimdi... Şimdi her şey yerli yerinde, ama sen yoksun. Diyarbakır'ın sokaklarını dolaşırken, her köşede seni arıyorum. Belki aynı sokaklardan geçiyorsundur, belki aynı gökyüzüne bakıyorsundur, ama ben seni göremiyorum. Her adımda biraz daha yalnız hissediyorum. Her köşe, her sokak seni anımsatıyor.

Gitmeden önceki akşam...

Keçi Burcu'nda yine aynı masadaydık. Ama bu sefer farklıydı. Gözlerin, fincanın içine dalmıştı. Konuşmaya cesaret edemediğimiz cümleler havada asılı kalıyordu. O an sanki her şey bir noktada durdu. İçimden, "Bir şey söyleyecek misin?" diye geçirdim. Ama ne ben, ne de sen bir kelime edebildik.

"Gitmem gerekiyor," dedin. Bunu bekliyordum ama duymak istemiyordum.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Yarın" dediğinde, zaman birden ağırlaştı. Her şey çok yakındı ama çok uzaktı. İçimde bir şeyler kırılıyordu.

"Çekya'ya gidiyorum." Bu cümle havada asılı kaldı. İçimde bir düğüm oluştu, ama dilimden tek bir kelime bile çıkamadı. Bu, onu kaybetmekti... Ve fark ettiğimde, o anın olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Gidersen, bir daha geri dönecek misin?" diye sordum. Cevap vermedi. O an, anladım ki bu bir veda değildi, bu, bir sona dönüşen sessizlikti.

Güneş yavaş yavaş batarken, ayağa kalktın. Bir an tereddüt ettin, sanki söylemek istediğin bir şey varmış gibi. Ama sonra hafifçe başını eğip yürümeye başladın. Ben olduğum yerde kaldım. Seslenmedim, arkandan koşmadım. Sadece gidişini izledim. O an, zaman sanki durdu. O an, benim için dünya durmuş gibiydi.

Başta özlem acıtıyordu, şimdi ise içimde sessiz bir boşluk var. O kadar çok özledim ki seni, bazen uykularımda bile görür oldum. Seni olmadığın yerlerde görüyorum, sesini duymadığım anlarda duyuyorum. Bir şekilde, seni her zaman arıyorum. Zihnimde, bedenimde her yerde seni bulmaya çalışıyorum.

Defterin son sayfasına döndüm. Kalemi elime aldım, boş sayfaya uzun süre baktım. Sonra yavaşça yazmaya başladım: "Sen gittin, ama ben burada kaldım. Her şey bıraktığın gibi, sadece bir şey eksik... Sen."

Kalemi masaya bıraktım. Dışarıda rüzgâr hâlâ esiyordu. Perdeler hafifçe dalgalandı. Pencereye doğru yürüdüm, gözlerim uzaklara daldı. Birden, dışarıda bir araba kornası çaldı. Kısa bir süre için, zaman yine durmuş gibi oldu. Araba sesi, sokaklardan gelen ayak sesleri ve uzaklardan gelen bir çocuğun gülüşü, sanki o anı yeniden yaşıtıyordu bana. Ama bir farkla... O an, sen yoktun. Senin yerine bir boşluk vardı.

"Belki de gitmeliyim," diye fısıldadım kendi kendime. İlk kez, gerçekten bunu yapabileceğimi hissettim. İlk kez, yola çıkmanın, seni beklemekten daha sağlıklı bir şey olabileceğini düşündüm.

Pencerenin önünde durup derin bir nefes aldım. Rüzgâr yüzümü okşarken içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. "Belki de artık beklemek yerine yola koyulmanın vakti gelmişti." O an, kendim için bir şeyler yapma zamanı geldiğini fark ettim.

Şehir kendi yaşamını sürdürüyordu. Belki ben de kendi yoluma çıkmalıydım